

РЕШЕНИЕ

№ 3304

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Полина Якимова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ал. Павлов, като разгледа дело номер **2347** по описа за **2011** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 от ЗАНН вр. с чл.208-228 от АПК.

Образувано е по касационна жалба на "Д. С." О. - гр. С., представлявано от управителя Г И П, срещу Решение от 17.11.2010г. по НАХД № 6237/2010г. по описа на СРС, НД, 97 състав, с което е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № 2215-92/06.04.2010г, издадено от Директора на Офис „М” на ТД на Н., гр. С., с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 600 лева на основание чл.179 от ЗДДС за нарушение на чл.125 ал.5 от ЗДДС.

Касаторът моли съда да отмени решението на СРС и НП като въвежда доводи за допуснати нарушения на материалния закон и съществени процесуални правила. Твърди, че е налице маловажен случай. В о.с.з. не се представлява.

Наказващият орган не изпраща представител по делото пред настоящата инстанция.

Представителят на С градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът след като съобрази доводите на страните и прецени събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни констатации:

Жалбата е допустима - подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 ал.1 от АПК връзка с чл. 63 ал.1 изр. 2 от ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като

доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, представените пред СРС такива и свидетелски показания . Събрал е като гласно доказателство свидетелските показания на актосъставителя на АУАН. Въз основа на тях е извел фактически и правни констатации, които касационната инстанция споделя изцяло.

По делото е несъмнено установено, че на 29.03.2010г. управителят на касатора Г Ив. П подал в офис „М” на ТД справка – декларация по чл.125 ал.1 от ЗДДС и отчетни регистри по чл.124 връзка с чл.125 ал.3 от ЗДДС за данъчен период 01.02.2010г. – 28.02.2010г. При проверка в регистъра данъчните органи установили нарушение – закъснение на подадената справка, която следвало да бъде представена, съгласно чл.125 ал.5 от ЗДДС до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период /т.е. за процесния данъчен период 01.02.2010г.- 28.02.2010г. справката следвало да бъде депозирана на 13.03.2010г., и тъй като той бил неработен ден, срокът изтекъл на 15.03.2010г.

За констатираното от проверката нарушение - неподаване на горепосочената декларация в законоустановения срок св. В Д съставил АУАН на "Д. С." О. - гр.С.. Представител на жалбоподателя подписал предявения му АУАН без да даде обяснения. На базата на съставения акт, на 06.04.2010г. било издадено атакуваното наказателно постановление. В същото като нарушение било визирано и несвоевременното представяне в офиса на ТД на Н. на отчетните регистри за разглеждания данъчен период.

С оглед така установената фактическа обстановка съдът законосъобразно е приел от правна страна, че жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на административното нарушение по чл.125, ал.5, вр. ал.1 и 3 от ЗДДС, тъй като при визиран от закона краен срок за подаване на справката – декларация и отчетните регистри до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, тоест до 15.03.2010г. включително, закъснението се явява от 14 календарни дни.

По изложените съображения, съдът намира възраженията на касатора , че не е осъществено административно нарушение за абсолютно несъстоятелни. Неоснователни са и доводите в касационната жалба, че е налице неправилно приложение на материалния и процесуалния закон от страна на административнонаказващия орган.

Правилно и законосъобразно СРС е приел, че при установяване на административното нарушение и издаване на оспореното НП административно-наказващият орган не е допуснал съществени процесуални нарушения, които да повлияят неблагоприятно на неговата законосъобразност – съобразени са изискванията на законодателя визирани в нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН.

Не се споделят доводите за неправилно приложение на материалния закон от страна на административнонаказващия орган като СРС законосъобразно е приел, че нормите на чл.125, ал.2 съответно ал.5 от ЗДДС задължават данъчния субект да подаде справка - декларация и отчетните регистри. Правилно е отчел за ирелевантно за спора обстоятелството относно наличие или не на покана от АНО до данъчнозадълженото лице – касатора.

Несъстоятелни са и доводите на жалбоподателя за маловажност на случая по смисъла на чл.28 б”А” от ЗАНН, тъй като елементите от фактическия състав на тази норма не са налице в кумулативност. Районният съд е обсъдил въведените от жалбоподателя доводи за своевременно внасяне на данъка и е приел, че с оглед важността на засегнатите с нарушението обществени отношения санкцията е правилно определена от

АНО в близък до минималния размер.

Ръководен от изложеното, съдът намира за законосъобразен и обоснован изводът на първоинстанционния съд, че административно-наказващият орган се е съобразил с разпоредбата на чл.27 от ЗАНН, като е наложил административно наказание в близък до минимално предвидения в закона размер.

По посочените съображения и на основание чл.63 ал.1 изр.2 ЗАНН вр. с чл.221 ал.2 изр.1 АПК, Административен съд С. - град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.11.2010г. по НАХД № 6237/2010г. по описа на СРС, НД, 97 състав, с което е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № 2215-92/06.04.2010г, издадено от Директора на Офис „М” на ТД на Н., гр. С., с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 600 лева на основание чл.179 от ЗДДС за нарушение на чл.125 ал.5 от ЗДДС.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.